

kan have nogen Betydning over for det engelske Publikum som Helhed, at de, for saa vidt de overhovedet ere af den Opfattelse, at dansk Smør er en gennemgaaende god Vare, ville tillægge det nogen Vægt, naar de se en Justage mærket med dette nationale Stempel, men da forekommer det mig, at netop den Fare ikke er udelukket, at naar det daarlige danske Smør bærer dette Mærke, vil det snarere bidrage til at nedfætte det danske Smørs Renomme som Helhed, end det vil bidrage til at hæve det. Jeg kan heller ikke undlade at gøre opmærksom paa, at en dansk Smørhandler har over for mig gjort gældende, at disse Justager, der komme til England, forsynede med dansk Mærke, meget let derovre benyttes til f. Eks. at pakke irsk Smør i, saa at man resisterer, at der kommer en hel Del ikke dansk Smør frem paa det engelske Marked i disse med dansk Stempel mærkede Justager. Tingene er den, at det vil være meget lettere at gøre dette med Justager, som ere mærkede paa den Maade, her er foreslaaet, end med det Mærke, man hidtil har brugt. Her er Tale om et Mærke, som brændes ind i og vedbliver at følge med Smørrøret, saa længe det overhovedet eksisterer, hvorimod det almindelige Mærke, hvor under Smørrøret hidtil er gaaet af Sted, er en simpel overfladisk Sværte, der sættes paa Træet, og da Smørrøret, naar det skal benyttes to Gange, maa udvaskes, vil Mærket forsvinde eller i alt Fald vil det blive saa utydeligt, at det ingen Betydning faar. Altsaa, naar man pakker irsk Smør over i en Justage, som er mærket med Københavns Stempel, saa maa man gøre sig skyldig i ligefrem Falsk og selv lave sig et Mærke med dansk Stempel, medens man efter de Foranstaltninger, der her foreslaas, har Justagerne fuldt færdige og mærkede i den Tilstand, man vil bruge dem, uden yderligere at gøre noget særligt ved dem. Jeg maa tilføje, at den Mulighed, at Smørhandlerne i det hele taget eventuelt ikke ville bruge Mærket særlig til fint Smør, af det Grund heller ikke er udelukket, fordi Benyttelsen af Mærket overhovedet — det skal jeg komme til senere — paalægger dem i forskellige Retninger saa betydelige Ulemper, at der er al mulig Fristelse til at undgaa at benytte Justagerne, naar man kan.

Fremdeles er der, det nægter jeg ikke, for mig nogen Betænkelighed med Hensyn til dette Forslags Karakter, med Hensyn til Spørgsmaalet overfor Sverige. Det er maaste, om man vil, ikke saa særdeles betydelige Mængder Smør, der transiteres over København fra Sverige. Det er blevet mig opgivet til 6000 Drotter om Maanedes, hvad der vil svare til 7 Millioner Pund om Aaret. Den danske Smørekspport var i 1889 omtrent 70 Millioner Pund, og deraf gik fra København omtrent 32 Millioner Pund. Altsaa den svenske Transithandel er jo ikke saa overvældende stor, men noget er der dog, og det vilde ikke være nogen særlig Fornøjelse for os, om vi kom til at give Afkald paa den Smule Besørgelse af fremmede Varer, der foregaar her; men det er for mig i alt Fald ikke det væsentlige. Noget andet er, at det forekommer mig, at denne Lov i det hele har noget Karakteren af en Overvurdering af det danske Produkts Betydning og Egenstaber. Der er ingen, som er blind for det ganske overordentlig store og værdifulde Arbejde, der er udrettet af det danske Landbrug i de sidste 10 à 15 Aar, ikke mindst paa Mejeriets Omraade. Der er ingen Tvivl om, at dette i flere Henseender ualmindelig dygtige Arbejde er en Ting, der i særlig Grad har bidraget til, at vi have været i Stand til at gennemstaa de for Landbruget kritiske Aar, som vi ikke have været alene om at føle Trykket af. Men ved Siden deraf maa vi ikke glemme, at der for os Danske altid er en Fristelse, som rummer ikke ringe Fare, og det er Fristelsen til en altfor stor Beundren og Selvbeknien. Naar vi her i Landet have noget, som virkelig duer, saa føler man sig forpligtet til ved enhver Lejlighed at rose det og betragte det som aldeles uovertræffeligt. Det er en Fare, som ofte staar i Besen for Fremgang. Der er ingen Tvivl om, at det ikke kan nytte at lufte Djæne for, at man i Sverige efterhaanden er kommen paa et lignende Trin, i alt Fald paa et mere fremskredet Trin paa Mejeriets Omraade, som vi her i Landet. I Virkeligheden er den Fare og Risiko, som der er for danske Mejeriprodukter ved i den almindelige Bevidsthed at staa sammen med svensk, ikke stor og maaste, naar alt kommer til alt, slet ingen. Dansk og svensk Smør noteres i England lige, anses